

КНИГА ЛИКІВ

Юрій сидів перед кришталевим каміном, спостерігаючи, як горить сине полум'я. Він замислився над майбутніми подіями. Хвилювання Хаосу означало початок дисбалансу сил між добром і злом. Його лякали наслідки, до яких може привести поява союзника на темному боці існування.

— Герцогу, — відвернув його від сумних думок дзвінкий голос.

Юрій підвівся з крісла і вклонився. Перед ним на яблуні сиділа Сірін. Птах, в людський зріст, з обличчям прекрасної діви та білим пір'ям, присипаним по контуру сріблом. Господиня Кришталевого терема, одна з семи верховних Хранителів рівноваги. Володарка світлої сили.

— Вітаю тебе, Люсем, — звернувся герцог до Сірін. — Дякую тобі за зустріч і час, який ти приділяєш мені.

— Я рада, що ми зустрілися. Хаос хвилюється, наближаються темні часи, — дзвінко мовила птах.

— Саме тому я шукав зустрічі з тобою, — сказав герцог. — Нам необхідно обговорити план захисту, тому що зло вже за горами Півострова Драконів.

— Хіба ми не повинні дочекатися рішення Архімага? — зауважила Сірін.

— Сила Архімага велика, але його фізична оболонка поглинає занадто багато енергії. Боюся, він може не впоратися з майбутніми подіями, — поділився побоюваннями Юрій.

— Дивно, що ти насмілився сумніватися в можливостях верховного Хранителя, — обережно відповіла Люсем, — це схоже більше на змову, ніж на підтримку.

— Я ні в якому разі не насмілюся ставити під сумнів можливість Архімага. Зараз у нього мій посланець. Він повинен поцікавитися настроями та стратегіями верховного Хранителя, тому що відповідей на свої запити через поштове дзеркало мені дочекатися не вдалося. Це говорить про неухважність Архімага. Не забувай, Люсем, ми всі під-

владні старінню і смерті. Я не сумніваюся, що скоро Архімаг збере всіх нас на спільну раду, але сила коливається з темного боку. Боюся, Відьма, Некромант і Вампір скористаються ситуацією, що склалася і слабкістю Архімага, — відповів герцог.

— Вони не мають на це права, — заперечила Сірін. — Їхнє завдання стежити за рівновагою, а не потурати злу.

— Згоден, але хіба ти б не скористалася ситуацією, будь боротьба за світлий бік? — поцікавився Юрій.

Райський птах замислилася.

— Можливо, ти маєш рацію, Довакін, — з сумом промовила Люсем. — Якби у мене була можливість побороти зло, то я б скористалася будь-яким шансом даним долею. Хоча я розумію, що це призведе до руйнування цілісності Вселенського розуму.

— Ось і я про те ж, — підсумував Юрій. — Саме тому я наполягав на зустрічі з тобою, райський птах.

— Але все ж хіба немає захисту в Архімага проти дій Хранителів? — поцікавилась Сірін.

— Є, але не тоді, коли у Хранителів з'являється підтримка з темного або світлого боку сили. Кожен раз, коли ваги переважували в той чи інший бік, ми точно знали, що не зможемо скористатися несподіваним добром чи злом. Цього разу темрява настає такої сили, що вона зможе поглинути енергію світів цілком.

— Але ми ніколи не ставали на бік Архімага, навпаки він завжди оберігав рівновагу і прирівнював сили, — з сумом мовила Сірін.

— Тоді, можливо, прийшла наша черга стати на його захист в разі зради темних Хранителів?

— А що думає з цього приводу верховний Ельф? — поцікавилась Люсем.

— Я з ним ще не спілкувався. Ельф завжди вступає в сутичку, коли боротьба в розпалі. Йому не властиві попередні домовленості. Ця раса діє за своїми правилами.

Сірін замислилася. Настала пауза. Герцог очікував рішення райського птаха. Для нього була важлива підтримка в боротьбі за рівновагу. Він ніколи б не наважився на такі дії за спиною в Архімага, якби був упевнений в чистоті намірів темних Хранителів. Зло знайшло лазівку і явно роз-

раховує переважити баланс на свій бік. А якщо таке трапиться, то навіть Архімаг не матиме сил відновити рівновагу в майбутній війні. Те, що відбудеться боротьба, відомо точно. Але незрозуміло наскільки серйозна. Все залежить від настроїв сильних сутностей суміжних світів. Хранителів, загальної енергетики людства, поведінки Вселенського розуму. Наскільки вони хочуть залишитися в нинішньому положенні, або почати все спочатку.

— Я зберу армію, — нарешті відповіла Сірін. — Якщо темні Хранителі зважаться виступити проти Архімага, тоді я стану на його бік.

Герцог посміхнувся. У нього з'явилася підтримка райського птаха з армією феніксів. Юрій подякував Люсем за прийом, після чого відправився назад у фамільну фортецю.

У Фортеці Драконів було неспокійно. Відлуння Хаосу долітали до самих верхівок гір. Драconi нервували, деякі види залишали свої території, відлітаючи в центр континенту.

— Що відбувається? — запитала Лера у Мідної гори.

— Я відчуваю сильні коливання в рівновазі сил. Такого сплеску не траплялося навіть на моєму віку, а я прожив чимало років, — відповів дракон.

Лера і Мідна гора сиділи біля зруйнованої альтанки, звідки було видно, наскільки сильно змінився пейзаж гірського горизонту. Білі вершини огорнула імла, яка переливалася блідими кольорами веселки. Мерехтливу пелену пронизували блакитні блискавки, залишаючи за собою ущелини в яких раз у раз виявлялися різноманітні образи подій.

Минуло понад добу з того часу, коли група випадкових туристів опинилась в Середніх землях. Всі очікували Юрія, який відлучився по спільній справі та ката, котрий відправився до верховного Архімага. Кожен з них повинен був принести необхідну інформацію про подальші дії всієї компанії. Поки ішли години чекання, кожен знайшов для себе заняття до душі. Борис і Олег продовжували нескінченне завоювання земель на малі Світоселення. Максим читав книгу про мешканців Середніх земель, яку вибрав для себе в бібліотеці. Лера із задоволенням проводила дозвілля з Мідною горою. Дракону дуже полубилася дівчина,

а ось Дарина на другий день не вийшла з кімнати, пославшись на погане самопочуття. Хоча насправді, вона дуже хвилювалася за свого батька, який явно місця собі не знаходив. І дуже сподівалася, що він не повідомив мамі про зникнення доньки. У Дарини навіть з'явилася думка написати записку, прикріпити її на kota і відправити до батька. Але вона представила наскільки така ситуація буде виглядати безглуздо, тому вирішила не робити такого роду дій, поки не повернеться Юрій. Всі були при справі, тільки Марії Петрівни і Юлії не було видно і чути. Вони не показувалися на очі з минулого вечора.

На південному заході того ж дня настав ранок. Грегор потягнувся всім своїм волохатим тілом. Він навіть не помітив, як опинився у верховного мага в ліжку на подушці. Самого Архімага в ліжку вже не було. Грегор спустився на підлогу і ліниво попрямував на пошуки господаря Маяка. У кухні, в бібліотеці, у вітальні — нікого не виявилось. Грегор ледве проліз в прочинені двері на вулицю. Там на пагорбі верховний маг розмовляв із вчорашніми гостями. Сьогодні вони виглядали більш войовничо, у важкому спорядженні зі шкіри з масивними сокирами. Маг провів рукою жест благословення над юрбою місцевих жителів і вони розійшлися. Група попрямувала в бік полів, а Архімаг повернувся до Маяка.

— Що відбувається? — запитав кіт.

— Наступає Хаос, почався час змін. Тому необхідно підготуватися до серйозної боротьби за своє існування.

— Хіба можливо боротися з Хаосом? — здивувався Грегор.

— Хаос, як і Вселенський розум не може діяти самотійно. Тому ми будемо боротися з його породженнями. З тими, хто буде відстоювати його інтереси в фізичному стані.

— І який план? — поцікавився кіт.

— Бурю підіймає піщинка, яка потрапила у вир повітря. Так ось цю піщинку необхідно нейтралізувати, щоб вона не встигла знайти вир повітря.

— Але як же це можливо? — здивувався кіт. — Піщинки мільйони та всі вони однакові.

— Е ні, — відповів Архімаг — не однакові. Кожна жива істота наповнена емоціями, які стикаються з енергетикою

світів, залишається тільки зрозуміти, де основні сплески темних задумів. Я думаю, буде війна. Темні сили відчувають підтримку Хаосу, а Хаос відчуває темного мага. Сильного. Його енергія зростає з кожною годиною. Хаос хвилюється все сильніше. Він наступає з боку заходу і північного заходу. Краще б наступав з боку Перевернутого міста. Це дало б нам фору.

— Чому? — поцікавився кіт.

— Фізика Перевернутого міста відрізняється від Середніх земель. Мешканці міста вважають себе особливими, фактично окремою республікою. Їм немає справи до всіх Середніх земель, тільки до їх власного комфортного існування. Поки не чіпають Перевернуте місто, жителі мовчать, але варто замахнутися, мешканці огризнуться і це буде сутичка на смерть. Мені іноді здається, що навіть Хаос боїться цього свого творіння, — відповів маг.

— Це чому ж? — здивувався кіт.

— Ти знаєш, хто там мешкає? — запитав Архімаг у співбесідника.

— Ну, різні там: вампіри, чаклуни, відьми, демони, демонесси, темні ельфи, перевертні, перебіжчики. У підземеллях живуть некроманти, — відповів Грегор.

— Саме так, — підтвердив верховний маг, — вершки, так би мовити, нашого середньоземного суспільства. А тепер уяви, якщо вони об'єднуються і стануть на захист свого міста. Щоб захопити його територію знадобиться величезна сильна армія і час, а це могло б дати нам більше днів на підготовку для організації опору.

— При такому розкладі темним силам взагалі немає сенсу нападати на Перевернуте місто, — погодився кіт.

— Згоден. І мені здається, що темні сили, в ряду перелічених причин, не чіпатимуть Перевернуте місто, а після духовний світ схожий з нашим, то Змішаний більше відповідає фізиці Перевернутого міста. Тому для загарбників в будь-якому випадку доведеться зміцнювати свої сили. Їм знадобиться не тільки армія, але і потужна підтримка Хаосу, щоб організувати перехід між світами для численних воїнів. Тому у жителів Змішаного світу більше часу, ніж у нас. А нам своєю чергою необхідно організувати опір і за-

хист. Якщо не вийде зупинити навалу, то хоч потягнемо час для Змішаного світу.

Кіт недовіркою притиснув одне вухо.

— Ти, Грегоре, вуха свої не притискай, — сказав Архімаг, — тобі слід дуже оперативно повертатися в Фортецю Драконів. Необхідно перевести всіх гостей в Перевернуте місто. Для людей нині це найбезпечніше місце.

Кіт пирхнув.

— Фортеця драконів — це одна з крайніх точок, яка в першу чергу буде поглинена хаосом, — відповів маг.

— Але Перевернуте місто також має відношення до крайніх точок, — заперечив кіт.

Маг закотив очі й похитав головою. Він більше нічого не відповів докучливому Грегору, а почав виводити руками різні візерунки.

— Що ви робите? — здивувався кіт.

— Відправляю тебе в Фортецю Драконів, — відповів маг.

— Ні, — зашипів кіт і встав на дибки, — тільки не портал. Я можу через кролячу нору.

— Зачаровані кролики, як і багато тварин, в передчутті біди залишають території, тому зараз тобі буде складно знайти вухатих на цих рівнинах. Не смикатися, ти дрібнуватий і мені складно тобою керувати.

Кіт округлив очі.

— А що будете робити ви? — запитав кіт.

— Я піду на північ Великих гір, домовлятися про підтримку та захист територій з місцевими гномами та ванапаганями, — відповів маг. — А після збору раду верховних Хранителів.

Маг плеснув у долоні та кіт в одну мить опинився у вирі блискавок. Його трохи покрутило, після чого він з гучним «Няв», не сильно, але гепнувся на кам'яну підлогу в центральній залі Фортеці драконів. Переміщення через статичний портал швидко і зручно, але тільки не для тих, хто повністю покритий шерстю. Тепер Грегор став схожий на перського kota, у яких шерсть стоїть дибки від народження. Його руда шевелюра стирчала в різні боки, а між волосинок ще пробігали іскри залишкової електрики, сильно щипаючи за шкіру. Грегору нічого не залишалось, як

змиритися з таким становищем. Він побіг шукати Юрія, щоб викласти інформацію про свій візит до Архімага, а коли дізнався, що герцог ще не повернувся, вирішив відвідати Дарину. Кіт прислухався, а після принохався. Дивно, що його господиня знаходиться у своїй кімнаті. Він побіг по сходах в покої, звідки відчував вже рідну для нього енергетику. Двері виявилися зачиненими.

— Господине, — тихенько покликав він Дарину.

— Господине, — повторив трохи голосніше.

Ніякого руху не було.

— Няв, — сказав кіт.

— Няв, — закричав він на весь коридор.

Дарина відчинила двері.

— Муська! — зраділа дівчина. — Як же мені тебе не ви-стачало!

Вона схопила kota і стиснула в обіймах.

— Господине, господине, — з хрипом простогнав кіт.

— Ой, вибач, я забула, що ти у мене особливий.

Дарина відпустила вихованця на підлогу, а сама зачинила двері й відійшла убік ліжка. Тільки зараз Муська зауважив, що у Дарини заплакані очі.

— Що трапилося? — запитав кіт.

— Ой, не питай. Це депресія від того, що відбувається, — схлипуючи, відповіла Дарина. — Я хвилююся за батька. Головне, щоб він не отримав інфаркт через моє зникнення.

Кіт стрибнув на ліжку. Він не знав, як заспокоїти свою господиню. Адже її побоювання були обґрунтованими.

— Я впевнений, з ним все буде добре, — спробував заспокоїти Грегор Дарину, — якщо вийде, то я зроблю спробу поспостерігати за ним.

Дарина з вдячністю подивилася на свого вихованця.

— Ой, — сказала вона, трохи заспокоївшись після обіцянки Муськи, — а що з тобою таке, ти весь такий кошлатий.

— Це треба подякувати верховному магу. Змусив мене подорожувати в центрифусі з блискавками.

Дарина посміхнулася.

— А що сказав верховний маг? — поцікавилася вона.

— Він розпорядився збиратися і вирушати до Перевернутого міста, тому що тут скоро може стати небезпечно.